

Arrest

nr. 230 482 van 18 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 15 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker komt op 10 maart 2017 naar België.

1.2. Verzoeker dient op 20 juli 2017 een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 23 oktober 2017 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag. Het hiertegen ingestelde beroep wordt door de Raad verworpen bij arrest van 14 februari 2018 met nummer 199 765.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 november 2017 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoeker werd een verlenging voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten toegekend tot 3 maart 2018.

1.4. Verzoeker en zijn echtgenote dienen bij brief van 2 maart 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), waarbij zij de medische problemen van verzoekers echtgenote aankaarten. Deze aanvraag wordt op 30 maart 2018 onontvankelijk verklaard.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 30 maart 2018 een beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. De beslissingen zoals bedoeld in punt 1.4. en 1.5. worden op 24 mei 2018 ingetrokken.

1.7. Verzoeker en zijn echtgenote dienen bij brief van 6 juni 2018 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 14 juni 2018 een beslissing waarbij verzoekers, overeenkomstig artikel 9ter, §8 van de Vreemdelingenwet, geacht worden afstand gedaan te hebben van hun aanvraag zoals bedoeld in punt 1.4.

1.9. Verzoeker dient bij brief van 6 juni 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 2 augustus 2018 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.7. onontvankelijk wordt verklaard.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 augustus 2018 een beslissing waarbij de aanvraag zoals bedoeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 17 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.06.2018 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mijnheer de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, in casu:

*Bevoegde ambassade Sofia
Blvd James Boucher 103, 3rd floor
1407 Sofia
Bulgarije*

De elementen van integratie kunnen worden behandeld via deze Belgische ambassade (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Mijnheer kan via die weg een visum type D aanvragen om in België tewerkgesteld te kunnen worden. Mijnheer kan zich voor deze procedure laten begeleiden door zijn advocate, mevrouw Anouk Bourgeois.

De Belgische werkgever KUPPER moet een arbeidsvergunning en een arbeidskaart B aanvragen. Het dossier kan ook duidelijk bewijzen bevatten dat er een netwerk werd opgebouwd in België en dat betrokkene actief heeft deelgenomen aan het sociale leven in het België. Buiten het arbeidscontract en de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidsvergunning zijn daar geen sporen van te vinden. Het is niet duidelijk waarom mijnheer aanhaalt dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbonden is aan een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om via de Belgische ambassade een procedure op te starten om gemachtigd te kunnen worden tot een verblijf op Belgisch grondgebied. De potentiële werkgever heeft alleszins niet aangegeven dat hij mijnheer niet wenst tewerk te stellen via de procedure op te starten via de bevoegde ambassade met de eventuele hulp van de advocate van betrokkene. Mijnheer kan blijvend contact houden met de potentiële werkgever, met zijn advocate en met de kennissenkring die mijnheer in België zou hebben opgebouwd. Mijnheer toont niet aan dat het vanuit het land van herkomst bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om contacten in België te onderhouden.

Het is dan ook niet duidelijk waarom artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou worden geschonden. In tegenstelling tot de verklaring dat er geen netwerk is in het land van herkomst, valt uit de asielprocedure af te leiden dat er ook in Macedonië nog steeds een netwerk aanwezig is dat minstens even belangrijk is als het netwerk dat in België zou zijn opgebouwd. De ouders van mijnheer, mijnheer R.A. en mevrouw K.A., alsook de ouders van zijn partner, mijnheer T.K. en mevrouw E.K., verblijven nog in Skopje, Macedonië. Mijnheer heeft twee broers, mijnheer E.A. en mijnheer A.A. die allebei in Skopje verblijven. Er werd geen aanvraag 9bis ingediend voor zijn partner en de kinderen. Het is inderdaad belangrijk dat deze als gezin samen blijven in het belang van de kinderen. De partner en de kinderen van mijnheer hebben geen machtiging tot verblijf voor het Belgische grondgebied. In het bijzonder voor de kinderen is het van belang dat de familiale eenheid bewaard blijft, alsook eventueel de relaties die in hun thuisland werden opgebouwd (banden met grootouders en andere familieleden, banden met klasgenootjes in Macedonië,...). De advocate van mijnheer schrijft dat de Belgische overheid een actieve politiek moet voeren om het familieleven maximaal kansen te bieden in de beste omstandigheden. De aanvraag heeft betrekking op mijnheer A.A.. Gezien mijnheer niet aantoont dat hij geen procedure zou kunnen opstarten via de Belgische ambassade, lijkt het aangewezen dat de gezinseenheid niet verbroken wordt en dat het gezin eventueel tijdelijk terug in de Voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië verblijft waar de situatie van de Roma opmerkelijk beter is dan elders in Zuidoost-Europa. Het gezin heeft er een verblijfadres: Straat 376 huisnummer 124 in Skopje (mijnheer woont sinds zijn geboorte in de wijk Chair in Skopje waar hij samen met zijn vader en broers als carrossier werkte op de benedenverdieping van zijn ouderlijke woonst). De grootouders van de kinderen verblijven eveneens in Skopje. De kinderen zijn er vermoedelijk ook naar school geweest (onderwijs is toegankelijk voor Roma-kinderen in Macedonië). Er werd geen melding gemaakt van problemen in die zin. Mijnheer wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land eventueel tijdelijk dient te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 16.02.2018 met een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Mijnheer keer uitstel om het grondgebied te verlaten tot 03.03.2018. De Belgische overheid biedt een terugkeerprogramma aan bestaande uit de betaling van de reistickets. Voor de organisatie van de reis werkt Fedasil samen met de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.12. Eveneens op 8 augustus 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker ook op 17 augustus 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

" (...):

De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,
(...)

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...).

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Mijnheer nam op 10 maart 2017 het vliegtuig naar België. Op 20 juli 2017 startte mijnheer een asielprocedure op. De procedure werd afgesloten op 16.02.2018. Mijn kreeg uitstel om het grondgebied te verlaten tot 03.03.2018. het verblijf van mijnheer werd langer toegestaan door de asielprocedure. Gezien deze echter afgesloten werd, is het verblijf niet langer gewettigd. [...]"

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.13. Bij arrest nr. 226 696 van 26 september 2019 werd het beroep verworpen dat verzoekers hadden ingesteld tegen de in punt 1.10 bedoelde beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis *“en volgende”* en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en *“van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens”*.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“[...] Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 08/08/2018 tegen mijn verzoeker een beslissing van onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoeker op 17/08/2018 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoeker beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoeker ;

2. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 3 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat de vrouw van de verzoeker heeft medische problemen;

*Dat ze hebben een aanvraag van langer verblijf op grond van artikel 9ter op die grond ingediend;
Dat ze kan niet geldig worden opgevangen in haar geboorteland voor haar gezondheidsproblemen;*

Dat de tegenpartij geen rekening houdt met die element;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

3. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoeker op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende haar verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulieren gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

"De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen" (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);"

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62,§2, van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van

een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de eerste bestreden beslissing gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard, bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is deze beslissing niet stereotiep gemotiveerd en wordt zijn situatie wel degelijk geïndividualiseerd. Er wordt immers gemotiveerd over de specifiek door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden. Alleszins, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, betekent dit louter feit op zich alleen nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt – onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet – gesteld dat verzoeker, die vrijgesteld is van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen, zodat hij aldus het grondgebied dient te verlaten. Dit wordt feitelijk toegelicht. Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissingen niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze bepaling louter voorziet in een definiëring van begrippen, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. In zoverre verzoeker met het *“algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*, doelt op het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat het respect voor de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

2.5. In casu werd verzoekers verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaard omdat geoordeeld werd dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen.

2.6. Verweerder beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad kan enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch is het aan de Raad om niet eerder aan verweerder voorgelegde omstandigheden te gaan beoordelen in diens plaats.

2.7. Waar verzoeker verwijst naar de medische problemen van zijn echtgenote, wijst de Raad erop dat de eerste bestreden beslissing een antwoord vormt op de door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De in punt 1.9. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zit in het administratief dossier.

Hieruit blijkt niet dat verzoeker heeft gewezen op de medische problemen van zijn echtgenote als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kondigde onder het kopje *“Exposé des faits et des retroactes du dossier”* van zijn in punt 1.9. bedoelde aanvraag louter aan dat hij *“parallèlement”* van plan was om samen met zijn echtgenote een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen. Verdere toelichting over die medische problemen werd niet verstrekt noch werden medische attesten gevoegd bij de in punt 1.9. bedoelde aanvraag. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker verwacht dat verweerder in de bestreden beslissing met de medische problemen van zijn echtgenote zou rekening houden. Uit het gestelde in punt 1.7 blijkt dat er daadwerkelijk een tweede verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend. Deze aanvraag werd op 2 augustus 2018 onontvankelijk verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep werd door de Raad verworpen bij arrest van 26 september 2019 met nummer 226 696. Verzoeker kan zich dan ook niet op een medische problematiek van zijn echtgenote baseren om te beargumenteren dat er sprake zou zijn van een schending *“van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens”*.

2.8. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde elementen van integratie, is de stelling van verweerder dat deze elementen niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden en kunnen worden behandeld via de bevoegde Belgische ambassade, in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollège stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, uitgesproken bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van een eerdere datum, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker toont niet aan waarom over zijn integratie in zijn geval anders dient te worden geoordeeld dan in voormelde vaste rechtspraak van de Raad van State.

2.9. Verweerder heeft bovendien concreet aangegeven dat verzoeker, eventueel middels begeleiding van zijn advocate, een visum type D kan aanvragen om in België te worden tewerkgesteld. Er wordt hierbij gesteld, *“Het is niet duidelijk waarom mijnheer aanhaalt dat er een moeilijk te herstellen ernstig nadeel verbonden is aan een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om via de Belgische ambassade een procedure op te starten om gemachtigd te kunnen worden tot een verblijf op Belgisch grondgebied”* en vervolgens aangestipt dat de potentiële werkgever van verzoeker niet heeft aangegeven dat hij deze niet wenst tewerk te stellen via *“de procedure op te starten via de bevoegde ambassade met de eventuele hulp van de advocate van betrokkene”*. Verweerder preciseert voorts nog, *“Mijnheer kan blijvend contact houden met de potentiële werkgever, met zijn advocate”*. Waar verzoeker zijn goede integratie in de verf zet, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker niets inbrengt tegen het motief in de bestreden beslissing dat *“buiten het arbeidscontract en de aanvraag tot het verkrijgen van een arbeidsvergunning zijn daar [d.i. van het opgebouwde netwerk en de actieve deelname aan het sociale leven in België] geen sporen van te vinden”*. Zoals in de eerste bestreden beslissing werd gesteld, toont verzoeker alleszins niet aan waarom deze voorgehouden graad van integratie een eventuele tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst zou verhinderen. Verzoekers opgebouwde integratie en banden met België houden niet op te bestaan door een tijdelijke terugkeer naar zijn herkomstland om aldaar een verblijfsaanvraag te initiëren en het staat hem nog steeds vrij deze elementen aan te voeren in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst wordt ingediend.

2.10. Verzoeker poneert voorts dat hij geen vrienden of familie meer heeft in het herkomstland en er geen nauwe banden meer mee heeft, doch gaat niet in op de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat uit de asielprocedure blijkt dat er in Macedonië nog steeds een netwerk aanwezig is, dat minstens even belangrijk is als het netwerk dat in België zou zijn opgebouwd. Zo wordt aangegeven dat verzoekers ouders, schoonouders en broers nog in Skopje verblijven. Er wordt aangegeven dat verzoekers echtgenote en kinderen – voor wie geen verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd geïnitieerd – evenmin een verblijfsmachtiging hebben in België, zodat de gezinscel niet dient te worden verbroken ten gevolge van een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland. Er wordt aangegeven dat verzoeker een verblijfsadres in Skopje heeft, alwaar hij samen met zijn vader en broers als carrossier werkte op de benedenverdieping van zijn ouderlijke woonst. Tevens wordt erop gewezen dat er geen melding werd gemaakt van problemen voor kinderen om aldaar scholing te volgen. Verzoeker gaat hier helemaal niet op in. Het volstaat niet van verzoeker om te

poneren dat hij geen nauwe banden meer heeft met zijn herkomstland om de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen.

2.11. Gelet op bovenstaande toont verzoeker niet aan dat verweerder in casu zijn discretionaire bevoegdheid bij het beoordelen van de aangevoerde buitengewone omstandigheden op een onzorgvuldige wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingevuld of in dit verband een “*klaarblijkelijke beoordelingsfout*” heeft gemaakt of zich heeft bezondigd aan willekeur. Door de elementen die zijn zaak kenmerken en die hij heeft ontwikkeld in zijn verblijfsaanvraag te benadrukken en de overtuiging te zijn toegedaan dat in de eerste bestreden beslissing deze elementen niet correct werden beoordeeld, kan verzoeker de motieven van deze beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoekers overtuiging dat zijn integratie een element is dat de terugkeer naar het herkomstland kan bemoeilijken geeft weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

2.12. Het “*algemeen principe van een goed beleid*” is de Raad niet bekend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk. Waar verzoeker nog verwijst naar de “*volgende*” bepalingen van de Vreemdelingenwet, laat hij eveneens na te specificeren welke overige bepalingen van voormelde wet dan artikel 9bis zouden zijn geschonden. Dit onderdeel is eveneens onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA